

Fantastinés novelés

Laiko mašina

Pusniadrébio niurzgéjas

Varpiné

Darbo autoré: Justé Kačerauskaité

Laiko mašina

Tuo metu aš sėdėjau vienas prie laukųjų durų, ant laiptų prie įėjimo į namą. Susimąstęs žvelgiau į išblukusį nuo lietaus ir mano geriamos kavos garų horizontą. Mąščiau apie savo ateitį, geriausio draugo ir kolegės sveikatą, apie mudviejų projektus, mąščiau apie visą šitą sumautą reikalą, į kurį pataikiau gyventi.

– Dėde Timai, – krūptelėjau, staiga išgirdęs brandaus, rimto vyro balsą. Atsigrežiau – prieš mane stovėjo draugo sūnus, mane šitaip vadinantis jau nuo vaikystės, nors visai nebuvo jam joks dėdė. – Tėtis jus kviečia.

– Ačiū, Eduardai, – tarstelėjau stodamasis. Puodelį su likusiais kavos tirščiais palikau ant laiptų.

Įėjau į kambarį, prasilenkdamas su Alberto žmona, linktelėjau jai. Ji įtariai nužvelgė mano rankas ir įsirišė rankomis į šonus:

– Vėl palikai kavą lauke, ant laiptų?

Atsidusau, grįžau į lauką ir pasiėmiau puodelį, nunešiau į virtuvę ir išsiploviau. Alberto žmona nekenė namų ruošos darbų ir nuolat priekaištaudavo dėl mano netvarkingumo, nes Einšteinų namuose buvau ir elgiausi kaip šeimos narys – nuo pat tada, kai likau našlaitis, o su Albertu tapome geriausiais draugais.

Išplovęs puodelį, nuėjau į kambariuką, esantį prie laiptinės, įėjau ir uždariau duris. Oras kambaryje buvo tvankus, pilnas kažko, kas sugeria visą garsą ir sukuriantis nejaukią, slogią, liguistą tylą. Čia, atrodė, nėra kuo kvėpuoti, o ore tvyrojo keistas nemalonus kvapas. Atsidusęs apsisukau ir tyliai nužingsniavau lovos link, pristumtos prie sienos. Joje gulėjo pagyvenęs vyras raukšlių nuo kančių ir metų išvagotu veidu. Linksos, visaip išsiplaiksčiusios baltos garbanos vis dar gaubė sukritusį veidą. Prisėdau ant lovos šalia ligonio.

– Kvietai mane, Albertai? – nutraukiau liguistą tylą užkimusiu balsu. Ligonis trūksmingai įkvėpė oro ir nenoromis atsimerkė, įsmeigdamas į mane papilkėjusių ir išblukusių akių žvilgsnį, vis dar skvarbų kaip kadaise. Jo tiriančio žvilgsnio neatlaikiau, mano akys nuslydo ant grindų.

– Taip, Timai, kviečiau, – išgirdau atsakymą, tariamą pernelyg tvirtu balsu, kad jis priklausytų tokiam ligotam žmogui. Pirmąsyk pastebėjau, koks Alberto balsas panašus į Eduardo. Bičiulis vėl užsimerkė ir atsiduso, tarsi šis žvilgsnis būtų išsiurbęs ir taip gana ribotas jėgas. – Timai, Einšteino pavardė daugybę kartų puikavosi ant laikraščių ir dokumentų... Jie nuolat stebėjo mano darbą, sekė ir gyre.

Tylomis klausiausi. Atrodė, tarsi Alberto sąmonė kovotų su beprotyste.

– Bet vieno mano darbo jie taip ir neužtiko. Nes aš jį slėpiau.

Pažvelgiau į jį, mane apėmė keista nuojauta.

– Laiko mašina, Timai... – Albertas vėl atsimerkė ir pažvelgė į mane, silpnai nusišypsodamas - jis laukė manęs prabilšančio.

– Kada tu spėjai? – nesugalvojau jokio protingesnio klausimo.

– Pamažu, po detalę kitą, per ilgus metus. – Albertas kilstelėjo antakį, žvelgdamas į mane, nusišypsojo dar liūdniau. – Aš tau panašus į beprotį. Bet laiko mašina yra čia.

– Kur ji? Ar gali parodyti? – susigėdęs paklausiau, slapčiomis vis dar vildamasis, kad genijus neišprotėjo.

– Po mano lova, Timai. – pasakė Einšteinas su pažįstamu pasididžiuvimu.

Jausdamasis kvailai, pasilenkiau ir pakišau ranką po lova. Mano ranka užkliudė kažką šalto. Krūptelėjęs ištraukiau sunkų daiktą į dienos šviesą. Tai buvo prietaisas, panašus į paprastą storą metalinę plytelę su rankenėle iš šono ir keistomis juodomis grotelėmis ant viršutinės sienelės.

– Kaip jis veikia? – išsprūdo man.

– Viduje yra sukurta miniatiūrinė juodoji skylė stipriame magnetiniame lauke... – Albertas užsikirto. – Klausyk, Timai, mano stalčiuje yra byla, kur rasi visą informaciją apie šį įrenginį. Bet tu turėsi sunaikinti tai. Visą tą informaciją.

Aš išpūčiau akis ir jau žiojau si gincytis. Bet Albertas tęsė, žvilgsniu paprašęs patylėti.

– Laikas yra sudėtingas dalykas ir verčiau tai, kas suteikia galią jį valdyti, nepakliūtų į blogas rankas. Iš dabarties taško išeina begalybė kelių, kurie veda per begalę kitų taškų, iš kurių irgi išeina begalybės kelių. Laiko mašina leidžia eiti kitu keliu arba pataisyti savąjį. Deja, keliaudamas laiku prarandi daugiau, nei gauni, ir negrįžtamai atskiri save nuo to kelio, kuriuoėjai. Timai, bičiuli, o tau turiu prašymą.

Klausiausi Einšteino išsižiojęs visą valandą.

– Supratai, Timai? Tik tu esi mano viltis, – sulig tais žodžiais jis įspraudė man į delną kažkokį pageltusį sulankstytą lapeliuką. – Tai paduok jaunesniajam man. O dabar eik. Aš noriu pailsėti.

– Čia tai prikalbėjai, Albertai, – vis dar netikėdamas visu tuo, ką išgirdau, pasakiau.

Albertas jau buvo užsimerkęs: kad jis mane išgirdo, išdavė tik lūpose pražydusi šypsena, bemaž tokia pati, kaip anksčiau, jam dar besant jaunam ir sveikam. Paėmiau laiko mašiną nuo grindų ir išėjau. Jaučiausi, tarytum ant mano pečių būtų suversta pusė pasaulio akmenų.

Kitą dieną Albertas mirė. Aš slapčia išstudijavau jo duotus brėžinius bei instrukcijas, pasiėmiau laiko mašiną ir nuėjau į seną mišką netoli Einšteinų namų. Gedėti nebuvo kada.

Buvau atmintinai įsiminęs naudojimosi instrukciją. Nustaciau rodykles, žyminčias minutes, valandas, dienas, mėnesius ir metus į laiką prieš penkis dešimtmečius. Atsidusau, apsidairiau, puikiai suprasdamas, kad galiu čia ir negrįžti. Atsistojau ant laiko mašinos, primyniau koja svirtį ir

užsimerkiau. Laiko mašina ėmė tolygiai pypsėti, skaičiuodama metus, kol man ausyse ėmė spengti. Supratau viena: *aš grįšiu*.

O tada išgirdau skimbtelėjimą, pranešantį apie pasiektą kelionės tikslą. Stovėjau gana jauno miško pakraštyje. Apsidairiau, pamačiau kitaip - baltai - nudažytą Einšteinų namą. Nieko keista - turbūt jis buvo nesyk perdažytas nuo tada, kai jį pasistatė. Ryžtingu žingsniu nuėjau prie durų ir pabeldžiau. Po minutėlės išgirdau žingsnius, artėjančius prie durų, ir durys atsivėrė.

– Sveiki, – tarpduryje stovėjo pagyvenęs vyriškis.

– Laba diena,- pasisveikinau. Liežuvis, rodos, susipynė. – Ar... jūs - ponas Einšteinas?

– Ne? – vyras kilstelėjo antakį, įtariai žvelgdamas į mane. Pasimečiau ir ėmiau suprasti, kokią klaidą padariau.

– Ir čia negyvena Albertas Einšteinas?

– Ne, atsiprašau, jeigu jūs norite pasi...

– Atleiskite, suklydau, – žengiau atatupstas nuo namo ir apsisukau. Aš net nežinau, kur gyveno Albertas...

Albertą man pavyko rasti po dviejų dienų ieškojimų. Vaikščiojau visur išvargęs ir alkanas, pavyko prisiglausti pas kažkokį profesorių nakčiai, kol pagaliau išgirdau apie jaunąjį genijų Einšteiną ir gavau informaciją, kur jis mokosi bei gyvena. Toliau jau nesunku buvo jį rasti.

– Ir jūs rimtai? – pasipiktinęs žvelgė Albertas.– Aš gulėjau praktiškai karste ir prašiau, kad jūs ištaisytumėt kažkokią menką gyvenimo klaidą? Sakote, kad buvau genijus? Aš visiškai idiotas būsiu...– įsiaudrinęs šnopavo Einšteinas, pasimetęs tarp laikų - šie įvykiai įvyko, tačiau dar įvyks. – Ir žinote, ką? Geriau, kad laiko mašina nebūtų sukurta. Sunaikinkite ją kuo greičiau. Juk autorinės teisės tai mano? Būkite geras, – paprašė Albertas, pažįstamu žvilgsniu skverbdamasis į mano mintis.

– Gerai, jaunuoli, – stodamasis perbraukiau per savo plaukus. – Nesukurk jos. O aš tave dar aplankysiu. Kai tu sulauksi trisdešimties metų. Sutarta? Ir būsime kolegos. Tik nesakyk mano jaunesnei versijai, kad buvau čia,- ištiesiau ranką.

– Sutarta, dėde, – Albertas nelinksmi nusišypsojo ir paspaudė mano ranką. Aš pastačiau laiko mašiną ant žemės, nustačiau rodyklytes, kad nukeltų mane į ateitį po penkiolikos metų ir primyniau koja rankenėlę.

– Iki pasimatymo, Albertai.

– Iki, dėde! – jaunuolis nužvelgė mane ir įsistebeilijo į pypsintį laiko mašiną. Aš užsimerkiau ir laukiau, kol mašina praneš apie atvykimą. Turėjau nuvykti į ateitį ir patikrinti, ar Albertas nieko nepridirbo.

Vieta, į kurią patekau šįkart, atpažinau neblogai - tuo laiku Albertą pažinojau kaip jaunąjį genijų Einšteiną. Žinojau, kur jis dirbo, kur gyveno, kuo užsiėmė - viską iš tų laikų atsiminiau puikiai, nes jau bendravau su Albertu. Bijojau tik to, kad net ir nežymus mano įsikišimas į praeitį ten, kur manęs neturėtų būti, galėjo viską pakeisti. Į gera ar į bloga, nustatyti, bent kol kas, neturėjau šansų.

Sėkmė mane lydėjo: nepastebėtas įsibroviau į laboratoriją, kur dirbdavau bent jau savo ankstesniojoje praeityje. Atsistočiau tarpduryje, mąstydamas, nuo ko pradėti. Žengtelėjau spintelio link. „Kur Albertas galėjo ją slėpti?“ - mintijau, atidarinėdamas spinteleles.

– Ką jūs čia veikiate? - išgirdau pažįstamą balsą. Atsigręžęs išvydau sutrikusį ir išraudusį Einšteiną. Jo rankose gulėjo tai, ko aš ieškojau. Sukandau dantis, įtemptai mąstydamas, ką daryti.

– Aš - Timas Everdsonas, – prisistačiau jam. Jis prisimerkė, žvelgdamas į mane.

– Jūs – Timo tėvas? Everdsonas vyresnysis?

– Ne. Aš esu tas Timas, kurį tu pažįsti, – atsakiau, sugniauždamas kumštį. Albertas susiraukęs žvelgė į mane. – Albertai, aš dabar atvykau iš tavo praeities. Sunaikink laiko mašiną. Tu to norėjai.

– Dabar nebenoriu, – lėtai išskiemėnavo Albertas, jo veidas mainėsi, jam suvokiant ir prisimenant mane. - Tai mano išradimas ir mano sprendimas.

– Bet jis gali sukelti problemų visai žmonijai, – kaip įmanydamas ramiau aiškinau. Albertas atsiduso, papurtydamas galvą.

– Jis reikalingas ir man. Mano karjerai. Mano praeičiai pakeisti.

– Albertai... – staiga prisiminęs, ištraukiau iš kišenės popieriaus lapelį. – Tai nuo ateities tavęs. Einšteinas pažvelgė į mane apsimestinai nerūpestingai, nors jo akyse regėjau keistą smalsumą. Jis virpančia ranka paėmė raštelį ir ėmė skaityti. Aš norėjau atimti iš jo brėžinius ir mašiną ir viską užbaigti, bet suvokiau, jog jis gali sukurti kitą, nes jis - genijus. Raštelyje, matyt, daug parašyta nebuvo – Albertas, greitai baigęs skaityti, pažvelgė į mane.

– Keliauk namo. Aš sunaikinsiu ją.

Pasijutau, tarsi man būtų užvožta šlapiu maišu per galvą. Kai pagaliau atsipeikėjau, sėdėjau ant laiptų su kavos puodeliu rankose. Apsidairiau ir netikėtai koją nudiegė skausmas: mano kava netyčia išsiliejo man ant kelių ir labai nemaloniai nutvilkė. Nusikeikiau.

– Dėde Timai, – krūptelėjau, staiga išgirdęs brandaus, rimto vyro balsą. Atsigręžiau – prieš mane stovėjo jaunutis Albertas... ne, ne Albertas. Eduardas. – Tėtis jus kviečia.

– Ačiū, Eduardai, – tarstelėjau stodamasis. Puodelį su likusiais kavos tirščiais pasiėmiau ir nuėjau į virtuvę išsiplauti. Pakeliui susitikau Alberto žmoną, kuri įtariai mane nužvelgė, bet nieko nepasakė. Atsidusęs nusišypsojau, bet tuoj pat surimtėjau ir greitai nuėjau į sergančio draugo kambarį.

Atsistojau prie Alberto lovos, pasižiūrėjau į, rodos, šiek tiek jaunesnį veidą, negu mačiau jį paskutinįsyk šiuo laikotarpiu.

– Kvietei mane, Albertai? – paklausiau jo. Mokslininkas atsimerkė ir pažiūrėjo į mane. Nuo tiriančio jo žvilgsnio, rodos, kiaurai veriančio mane, nugara nubėgo šiurpuliai.

– Sapnavau keistą sapną... – prabilo jis.

Albertui mirus, radau jo stalčiuje segtuvą su užrašu „Laiko mašina“, kuriame buvo įsegtas pageltonavęs nuo laiko raštelis. Atpažinau jį – tai buvo tas pats, kurį Albertas liepė perduoti jaunesniam jam.

Neiškentęs išlanksčiau lapelį. Jame dailia Alberto rašysena buvo pavingiuota:
Ir vis tiek tu nesi amžinas...

Pusniadrėbio niurzgėjas

Miškas - paslaptlingiausia mano lankoma vieta. Čia galiu pasislėpti, medžioti, bendrauti su kitais miško padarais... Nors paprastai aš visai nebendrauju. Visi čiulbukai, maurotojai, staugiai, krioksniai, šnekučiai nuo manęs visuomet bėga, vos tik išvysta. Jie manęs nekenčia. Kaip ir aš jų. Gimiau miške ir dažnai grįžtu į ten pasižvalgyti, bet... neturiu šeimos, esu vienišas ir nežinau, iš kur atsiradau. Todėl persikėliau gyventi į kalnus, kur visuomet būna pusniadrėbio metų laikas. Man, baltakailiam padarui, ten pasislėpti lengviau. Ir lengviau išverti vienatvę, nes... bet kada gali išsistūgauti. Jeigu tik netingiu po to atkasinėti sniego griūties užversto išėjimo iš urvo.

Esu geras medžiotojas, medžioju maždaug kas dvi dienas. Anksčiau mitau tyliaisiais ilgaausiais, kartais pasilepindavau kriukšiais. Dabar kalnuose daugiausia maitintis tenka smirdančiais mekentojais. Jie dar ir velniškai kovingi... Bet neturiu kitos išeities. Šiandien taip pat kaip įmanydamas tyliau sliūkinau sniegu į vietą, kur įprastai būdavo mekentojų. Jeigu nerasdavau jų, eidavau ieškoti lengvesnio grobio - šnekučių. Jie visada maži, spalvoti ir triukšmingi. Ir gana gardūs, jeigu valgai be spalvoto užvalkalo.

Susigundęs pasukau tiesiai į urvyną, kur gyveno daug šnekučių. Ten reikėjo būti itin atsargiam ir apdairiam, nes jie mokėjo poškėti ir griaudėti, o jeigu pokštelėdavo į mane - labai skaudėdavo.

Sliūkinau pusnimis, kai kurios garsiai sutraškėdavo po mano pėdomis. Eidamas dairiausi aplinkui, bet mane supo tik pusnys ir kur ne kur augantys medžiai: jokio gyvo krebždučio ar triukšmučio. Netrukus iš snieginų išniro urvynas. Jau vakarėjo, todėl šnekučiai lindo į savo urvus. Subariau save: kaip galėjau tai pamiršti?

Ir netikėtai išgirdau keistą garsą. Nežinau, su kuo tai galėčiau palyginti - galbūt su kosinčia ūbautoja? Arba kitu peršalusiu čiulbuku? Pritūpęs įsiklausiau, bet, nieko įtartino ar pavojingo neišvydęs, ėmiau keturiomis atsargiai repėčkintis garso link. Mane apėmė keistas „noriu žinoti“ jausmas.

Garsas mane atvedė į nedidelę daubą po trimis beveik viena šalia kitos augančiomis itin vešliomis eglėmis. Ją nuo šnekučių urvyno skyrė kelių metrų aukščio pusnys. Atsargiai atsistoju ir pasistiebiau, ieškodamas garso skleidėjo. Ir greitai jį pamačiau. Tai buvo nedidelis juodas šnekutis ilgais tamsiais rudais gaurais, krentančiais ant pečių. Jis buvo vienas, todėl drąsiai nuėjau prie jo ir atsitūpiau šalia. Šnekutis pakėlė galvą ir pamačiau pusiau baltą, pusiau raudoną snukį. Akys buvo tikrai neįprastos spalvos - raudonos, o pamačiusios mane, išsiplėtė.

Mane tai nustebino. Paprastai šnekučiai, išvydę mane, imdavo rėkti. O šis šnekutis atsiduso ir paslėpė veidą letenose. Ir vėl ėmė skleisti kosinčio čiulbučio garsą. Negalėjau patikėti, kad šnekutis į mane nekreipia dėmesio. Ir mane gąsdino tas garsas. Neištveręs bakstelėjau šnekutį pirštu. Jis vėl pakėlė baltą snukutį į mane.

– Tai tu tas... kuris žudo žmones,– šnekutis prabilo gražiu, nors ir keistu balsu. – Tu sniego žmogus, taip?

Suniurzgiau. Nelabai supratau šio šnekučio kalbą. Bet žinojau, kad žmonėmis šnekučiai vadina save.

– Ir pakliūk tu man šitaip... abu tėvai išėjo... o dabar tu atėjai manęs. Gal ir gerai. Tu valgai... žmones?

Valgai žmones... žinojau šiuos žodžius.

– Niurrrzgėjas hrvallgai šžžnekučiuss, – atsakiau.

Šnekutis vėl išleido keistą garsą, dabar parodė man baltus savo dantis. Jis man grasino... Suurzgiau. Bet... kažkas man neleido pasiimti šio šnekučio.

– Nepyk jau... aš tik juokiuosi. Tu esi Niurzgėjas?

Atsisedau ant pusnies, įtemptai mąstydamas. Suniurzgiau.

– Niurzgėjas... aš tave taip ir vadinsiu, jeigu manęs nesuvalgysi,– kalbėjo šnekutis toliau.

Susidomėjęs klausiausi. Pastačiau ausis, kai jis vėl išleido keistą garsą ir parodė dantis. Bet tai nebeatrodė grasinimas.

– O aš esu Grėja, Niurzgėjau. Man septyniolika metų ir mano tėvai neseniai žuvo... – ji vėl sukosėjo kaip čiulbukas. – Ir aš nebežinau, ką daryti.

Ji kalbėjo dar ilgai. Visiškai sutemo, o mano pilvas suburgė. Tai šnektį vėl prajuokino.

– Ateik, aš tave pavaišinsiu.

Žmogus ėmė siekti mano letenos, o aš atsitraukiau ir garsiai suurzgiau. Ką jis čia daro?

– Ei, Niurzgėjau... aš tau nieko nepadarysiu,– aš pakreipiau galvą, žiūrėdamas į ją. Ji perbraukė savo letena man per kailį. Tai buvo kažkaip... nuostabu. Tada atitraukė ranką, o aš pažiūrėjau į ją.

– Neskaudėjo?– pasišaipė mergina.– Pabūk čia.

Ji atsistojo ir jau žengė žingsnį link urvyno. Aš sumurmėjau, prisiminęs, ko čia atėjau. Bet mano ryžtingumas jau buvo kažkur dingęs.

– Aš grįšiu, nebijok.

Ji išėjo. Aš žinojau, kad ji grįš. Ir grįžo. Greitai. Su kažkuo skaniai kvepiančiu.

– Tai ne mėsa, bet... galbūt tau patiks. Tu visgi esi žmogus, nors ir pusiau... Nesvarbu. O kas tavo tėvai? Ar pažinėjai juos?

Ji įdėjo man į letenas kažkokį apvalų kvapnų daiktėlį. Apuosčiau jį ir pažiūrėjau į šnektį klausiamai.

– Ją reikia valgyti, Niurzga. Čia bandelė.– vėl nusijuokė ji.

Valgyti. Atsargiai įsidėjau tą nedidelį gabaliuką maisto į nasrus ir atsargiai perkandau. Nepajutau, kaip ją nurijau. Nesusilaikiau ir apžiūrėjau jos letenas, ar ji neturi dar. Bet ji nebeturėjo.

– Atnešiau tau paskutinę... pamaniau, turėtum bent sykį paragauti. Spėju, niekada nesi to valgęs.

– Parragauti ssspėju niekchada,– nelabai vykusiai pakartojau jos žodžius.

– Tu esi įdomus padaras,– nusijuokė ji.

Taip mes susitikome. Nuo to vakaro susitikdavome kasdien ir aš šnekučių daugiau nevalgiau. Kartais ji man atnešdavo nedidelę pusnį bandelių. O aš jai kartais atnešdavau mekentojų. Sykį nunešiau jai dar gyvą, sužeistą čiulbuką, kurį radau miške. Ji pasiėmė mažąjį ir pasakė, „išgydysime paukštelį“. Čiulbukas nebemokėjo plasnoti, todėl mes abu juo rūpinomės. Su Grėja visada buvo smagu daryti bet ką. Ji netgi išmokė mane kalbėti taip, kaip kalba šnekučiai, tai yra, žmonės. Sužinojau, kad čiulbukai yra paukščiai, maurotojai - elniai, stūgiai - vilkai, o kriuksius žmonės vadina šernais.

Bet viskas kada nors baigiasi, kaip mėgo sakyti Grėja. Tą vakarą mudu sėdėjome toje dauboje, kur ir susipažinome.

– Turiu tau kai ką pasakyti, Niurzgėjau,– tarė ji, liūdnai žvelgdama į čiulbuką, strikinėjantį prie mūsų.

– Ką, Grėja?– paklausiau aš.

– Aš turiu išvykti iš miesto,– po nedidelės pauzės prabilo ji.– Aš baigiau čia mokyklą, išvyksiu studijuoti... Nežinau, nenoriu tavęs palikti čia vieno, bet... neturiu kito pasirinkimo.

Mes apie tai kažkada jau kalbėjomės, aš prisiminiau.

– Nnieko nnnerra ammm žžizino...- lėtai pasakiau aš su skausmu širdyje. Negalėjau jos laikyti čia. Ji liūdnai nusišypsojo ir priėjusi apkabino mane.

– Bet aš grįšiu, Niurzga. Lankysiu tave. Tik rečiau...

Ir aš ja tikėjau, kad ji grįš. Ir ji grįždavo. Kaskart vis rečiau... bet aš visada vakarais su čiulbuku sėdėdavau po egle, tyliai niūniuodavau Grėjos mėgtas dainas, garsiai šnekučių kalba filosofuodavau apie gyvenimą ir Grėją ir laukdavau.

Aš buvau ir esu tik pusniadrėbio kalnų niurzgėjas, kurį šnekučiai vadina tiesiog sniego žmogumi.

Varpinė

Varnos jau neatmenamų laikų sukosi lizdus senuose aukštuose medžiuose, kurie augo aplink bažnyčią. Matyt, jau nuo tada, kai nedidelė, balta bažnyčia buvo pastatyta ant upės kranto, gražiausioje vietovėje maždaug trisdešimties kilometrų spinduliu aplinkui. Bažnyčia buvo visai paprasta – neturėjo nei bokštų, nei įspūdingų vitražinių langų, bet buvo mylima ir prižiūrima. Visai netoli jos stovėjo varpinės bokštelis – taip pat nedidelis, baltas ir gražiai prižiūrėtas. Kiekvieną rytą aštuntą valandą didysis varpas šaukdavo žmones į šventas mišias ir žadindavo varnas.

Dienomis varnos lyg tamsūs šešėliai, lyg grėsmingos, bet baikščios ir triukšmingos dvasios sklandydavo virš bažnyčios, virš miestelio, iš medžių aklai stebėdavo į šventyklą einančius žmones, karštomis dienomis ištisai kranksėdavo, pakaitomis skrisdavo prie upės atsigerti.

Žmones jos gąsdino. Sklido kalbos, jog, esą, prie bažnyčios gyvenančios varnos – nusidėjėlių sielos, kurių nepriėmė nei į dangų, nei į pragarą, bet paleido atgal į žemę kentėti bjaurių paukščių pavidaluose. Tarsi žemė būtų jų skaistykla...

Kunigas draudė tokias kalbas, sakydamas, jog jos prieštarauja tikėjimo dogmoms. Juk po mirties žmonių sielos patenka į dangų, skaistyklą arba pragarą, o į žemę negrįžta. Grįžimas į žemę būtų jau reinkarnacija, o to nėra ir negali būti.

Tą vėlų žiemos vakarą varnos pratisai krankė taip, kad miestelėnai negalėjo užmigti. Apie dvyliktą nakties staiga pradėjo skambėti varpas.

Žmonės kėlėsi ir bėgo link bažnyčios – kas nutiko, kad varpais skambina vidury nakties? Neilgai trukus, visi išvydo didžiulę liepsną miestelio centre, visai netoli bažnyčios. Sujudę žmonės nešė kibirais vandenį iš upės, šulinių, kasė smėlį ant liepsnų – gaisras buvo užgesintas veikia. O juk galėjo sudegti viskas, nuo menkausios miestelio trobos iki gražiosios bažnyčios...

Ryte kunigas susimąstęs žingsniavo iš bažnyčios link varpinės. Naktį išsigandę žmonės per skubėjimą visai pamiršo varpinę. Vyras žinojo, kad visada vakare užrakina duris į varpinės pastatą, niekas į jį įeiti negali, o jis pats miegojo. Bet... kas tada sukėlė tokį didžiulį triukšmą?

Dvasininkas neskubriai atrakino medines duris, atvėrė jas. Įlėjęs į varpinę, kunigas nustėro ir atsiklaupė ant kelių.

Sienos ir varpas buvo nudažyti krauju, o ant grindų po varpu gulėjo krūvos negyvų varnų.